

The Golden Future #13

Met meditatie gaat er niets verkeerd.

18 mei 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

*Geliefde Osho,*

*Ik voel een sterke connectie tussen dood en meditatie, een fascinatie en een angst. Als ik bij u zit, is het ergens wel veilig om mijn ogen te sluiten en te mediteren; als ik alleen ben is het angstwekkend. Geeft u alstublieft commentaar?*

Dhyan Sagar, er is niet alleen een sterk verband tussen meditatie en dood, maar ze zijn bijna hetzelfde – gewoon twee manieren om naar dezelfde ervaring te kijken. De dood scheidt jou van jouw lichaam, van jouw mind, van alles wat niet jou is. Maar het scheidt jou tegen jouw wil. Jij verzet je er tegen, jij wenst niet gescheiden worden; je wilt het niet, je bent niet in een staat van overgave. Meditatie scheidt ook alles wat niet jou is van jouw wezen en werkelijkheid – maar de weerstand is er niet; dat is het enige verschil. In de plaats van weerstand, is er een enorme bereidwilligheid, een verlangen, een hartstochtelijk welkom. Je wenst het; je verlangt het echt vanuit de grond van je hart. De ervaring is dezelfde – de scheiding tussen het valse en het echte – maar vanwege jouw weerstand in de dood, word je onbewust, je valt in een coma. Je houdt te veel vast in de dood; je wilt het niet laten gebeuren, je sluit alle deuren, alle ramen. Jouw verlangen te leven is op zijn hevigst. Het idee van sterven alleen al beangstigt je tot in je wortels.

Maar dood is een natuurlijk verschijnsel en absoluut noodzakelijk ook – het moet gebeuren. Als de bladeren niet geel worden, en niet vallen, zullen de nieuwe, de frisse en jonge blaadjes niet komen. Als je doorgaat te leven in het oude lichaam, zul je niet overgaan naar een beter huis, frisser, nieuwer, met meer mogelijkheden van een nieuw begin. Misschien zul je niet dezelfde route nemen als je in je vorig leven hebt genomen, vastlopend in een woestijn. Je kunt een nieuwe ruimte van bewustzijn ingaan. Elke dood is een einde en een begin.

Geef niet te veel aandacht aan het einde. Het is een einde aan een oude, rottige, ellendige levensstijl, en het is een grote mogelijkheid om een nieuw leven te beginnen, niet dezelfde oude fouten te maken. Het is een begin van een avontuur. Maar omdat je aan het leven vasthoudt en je het niet wilt verlaten – en het moet gebeuren vanwege de aard van de dingen – val jij in katzwijn.

Bijna iedereen, uitgezonderd deze paar mensen die verlicht geworden zijn, sterft bewusteloos; vandaar dat ze niet weten wat dood is, ze weten het nieuwe begin niet, de nieuwe dageraad.

Meditatie is jouw eigen onderzoek. Je bent aan het zoeken om te weten wat jij precies bent: wat er vals in je is en wat er echt in je is. Het is een enorme reis van het onechte naar het echte, van het sterfelijke naar het onsterfelijke, van de duisternis naar het licht. Maar als je op het punt komt dat je de scheiding van de mind en het lichaam ziet, en jezelf enkel als een getuige, is de ervaring van de dood hetzelfde. Jij sterft niet... een mens die gemediteerd heeft zal vreugdevol sterven want hij weet dat er geen dood is, de dood bestond uit zijn gehechtheid aan het leven.

Je zegt, Sagar, 'Ik voel een sterke connectie tussen dood en meditatie'. Die is er. In de oude geschriften van dit land, wordt zelfs de meester gedefinieerd als de dood want zijn hele functie, zijn hele werk is om je meditatie te leren. Met andere woorden, hij leert je te sterven zonder te sterven – om door de ervaring van dood te gaan, verbaasd dat je nog steeds levend bent; dood was als een wolk die voorbij ging; hij heeft nog niet eens een krasje achtergelaten. Vandaar de fascinatie en de angst. De fascinatie is de geheimzinnige ervaring te kennen waar iedereen doorheen moet, al vele keren doorheen is gegaan, maar bewusteloos werd. En de angst – dat misschien de dood alleen het einde is en niet een ander begin.

Het gebeurde net in het begin van deze eeuw, dat de koning van Varanasi geopereerd moest worden; een grote operatie zou het zijn. Maar de koning was erg eigennuttig en hij wilde geen enkele soort

van verdoving toestaan. Hij zei, “Je kunt de operatie doen, maar ik wil het zien gebeuren; ik wens niet bewusteloos te zijn.”

De dokters waren verbaasd. Het was tegen de medische praktijk... zo’n grote operatie zou te pijnlijk zijn; de man zou kunnen sterven van de pijn. Bij operaties moet je bewusteloos zijn.

Misschien heeft de wetenschap van de chirurgie de kunst van anesthesie geleerd van de ervaring van de dood, want de dood is de grootste operatie, het scheidt je van jouw lichaam, van jouw hart, en je bent hiermee zeventig, tachtig jaar geïdentificeerd gebleven. Ze zijn bijna jouw werkelijke zelf geworden. De scheiding zal erg pijnlijk zijn, en er is een grens aan pijn.

Is het je opgevallen? Er is geen ondraaglijke pijn. De woorden “Ondraaglijke pijn” bestaan slechts in de taal – alle pijn is draaglijk. Op het moment dat het ondraaglijk wordt, val je in katzwijn. Jouw bewusteloosheid is een manier om het te verdragen. Als hij een gewoon man was geweest, zouden de dokters niet naar hem geluisterd hebben – maar hij was een koning, en een erg beroemde koning, bekend in het hele land als een groot wijze. Hij overtuigde de chirurgen, “Wees niet bezorgd, er gaat me niets overkomen. Geef me slechts vijf minuten voordat je met jouw operatie begint zodat ik mij in een meditatieve staat kan brengen. Als ik eenmaal in meditatie ben, dan ben ik reeds ver van het lichaam weg. Dan kun je mijn hele lichaam in stukken snijden – ik zal slechts een getuige zijn, en een getuige uit de verte, alsof het bij iemand anders gebeurt.” Het moment was erg kritiek; de operatie moest onmiddellijk gedaan worden. Als het niet onmiddellijk gedaan werd, zou het de dood betekenen. Er waren slechts twee alternatieven: of wel opereren en de patiënt toestaan bewust te blijven, of niet opereren, maar de oude routine van de wetenschap volgen. Maar in dat geval was dood een zekerheid. In het eerste geval was er een kans dat misschien deze man het kon klaarspelen, en hij was zo vasthoudend... omdat ze geen manier vonden om hem te overtuigen, moesten ze hem wel opereren. Dat was de eerste operatie die zonder anesthesie werd gedaan, in een staat van meditatie.

De koning sloot eenvoudig zijn ogen, werd stil. Zelfs de chirurg voelde iets rondom de koning veranderen – de vibe, de aanwezigheid; zijn gezicht werd ontspannen als van een kleine baby, pas geboren, en na vijf minuten begonnen ze met de operatie. De operatie duurde twee uur, en ze beefden van angst; in feite waren ze er niet zeker van of de koning wel zou overleven – de schok kon te erg geweest zijn. Maar toen de operatie klaar was, vroeg de koning hen, “Kan ik mijn ogen open doen nu?”

Het werd in medische kringen over heel de wereld besproken als een vreemd geval. De chirurgen vroegen hem wat hij deed. Hij zei, “Ik heb niets gedaan. Mediteren is gewoon mijn leven. Elk ogenblik leef ik in stilte. Ik vroeg om die vijf minuten omdat jullie zo’n gevaarlijke operatie gingen doen zodat ik absoluut vast in mijn wezen zat, zonder te aarzelen. Daarna konden jullie alles doen... want jullie deden het niet aan mij. Ik ben bewustzijn – en je kunt niet opereren op bewustzijn, je kunt alleen op het lichaam opereren.

Jij zegt, “Als ik bij u zit, is het ergens veilig.” Er is echt geen verschil of je bij mij zit of dat je alleen zit – het is gewoon een mind zekerheid, het idee dat de meester aanwezig is zodat het geen kwaad kan de sprong te wagen. Als er iets verkeerd gaat is er iemand om er zorg voor te dragen.

In meditatie gaat nooit iets verkeerd – nooit. Zonder meditatie gaat alles verkeerd.

Niets gaat er goed zonder meditatie; jouw hele leven gaat verkeerd. Je leeft slechts in hoop, maar jouw hoop wordt nooit vervuld. Jouw leven is een lange, lange tragedie. En de reden is jouw onbewustheid, jouw niet mediteren.

Meditatie lijkt als dood, en de ervaring is precies dezelfde. Maar de houding en de benadering zijn verschillend, en het verschil is zo groot dat het gezegd kan worden dat meditatie leven is en de dood slechts een droom.

Maar dit is de functie van een mysterie-school, waar veel mensen mediteren, waar een meester aanwezig is. Je voelt je veilig, je bent niet alleen. Als er iets verkeerd gaat, zal er onmiddellijk hulp beschikbaar zijn. Maar er gaat niets verkeerd.

Meditatie is het enige met een absolute garantie dat niets erdoor verkeerd kan gaan. Het openbaart slechts jouw bestaan aan jezelf – hoe kan er iets verkeerd gaan? En je doet helemaal niets; je stopt in werkelijkheid alles. Je stopt met denken, voelen, doen – je zet een punt achter al je daden. Alleen bewustzijn blijft, omdat het niet een actie is, het is jou.

Als je eenmaal jouw wezen hebt geproefd, verdwijnt alle vrees, en leven krijgt een totaal nieuwe dimensie – niet langer werelds, niet langer alledaags. Voor het eerst zie je de heiligheid en het wonderbaarlijke niet alleen van jezelf, maar van alles wat bestaat.

Alles wordt mysterieus, en in dit mysterie te leven is de enige manier om gelukkig te leven; in dit mysterie te leven is leven met zoveel zegen die als regen op je neerdaalt. Elk moment brengt meer en meer, intenser en meer diepgaande zegeningen tot je. Niet dat je het verdient, maar omdat leven geeft uit overvloed – het is overladen, het deelt met ieder die er ontvankelijk voor is.

Maar laat het idee los dat meditatie als dood is, want de dood heeft geen goede associatie in jouw mind. Dat zal jouw ervarend bewustzijn verhinderen – “Het is als dood zijn.” In feite is het een echte dood, want je zult niet weer met een andere vorm, een ander lichaam samengevoegd worden. De mediterende sterft op een grote manier, hij wordt nooit meer opnieuw gevangen in een lichaam.

Een Italiaan miste een dag werk en de voorman wilde weten waarom.

“Waar ben je geweest?” vroeg hij.

“Het was mijn vrouw. Ze beviel van een kruiwagen.”

“Als je niets beters weet dan dit,” zei de voorman, “Dan moet ik je ontslaan.”

“Ik denk –a- ik maak het fout,” zei de Italiaan. “Mijn vrouw, ze is in bed met een rolstoel.”

“Zo is het genoeg, slimmerik,” brulde de voorman, “Je bent ontslagen!”

De Italiaan ging naar huis en vroeg zijn vrouw, “Hé, wat was er gisteren mis met jou?”

“Ik vertelde –a- jou, ik had een miskraam.”

“Ik wist het was –a- iets met –a- wielen eraan.”

Er zijn misverstanden bovenop misverstanden in jou. Sommige misvattingen kunnen enorm schadelijk zijn. De associatie van meditatie met de dood die je in jouw mind hebt ontdekt is een van de grootste schades die jij jezelf kunt aandoen. Ofschoon je het niet verkeerd hebt, zijn jouw associaties met de betekenis van dood zodanig dat ze jou zullen verhinderen om in meditatie te gaan.

Dat is een van de redenen dat ik de dood steeds meer geassocieerd wil maken met viering in plaats van met rouwen, meer en meer met een verandering, een nieuw begin, dan enkel een punt erachter, een einde. Ik wens de associatie te veranderen. Dat zal de weg voor meditatie ophelderden.

En als jij je hier bij mij stil en meditatief voelt – toch levend, meer levendig dan ooit – dan is het niet nodig om bang te zijn. Probeer het in verschillende situaties uit, en je zult het altijd een grote bron van heling vinden, een bron van waarachtig welzijn, een bron van grote wijsheid... een bron van groot inzicht in het leven en zijn mysteriën.

Vraag 2

*Geliefde Osho,*

*Als iemand als Nietzsche of Gertrude Stein sterft – genieën die waarschijnlijk verlicht waren geworden als ze een meester hadden ontmoet – wat voor soort bewustzijn nemen ze dan mee naar het volgende leven, en wat is het dat in hun vorige leven hen toestond zo’n geweldig potentieel te ervaren, zo’n grote bloei, en zo’n grote vaardigheid? Was dat het idee om hun eigen weg te volgen zonder een meester?*

Pankaja, er zit van alles in jouw vraag. Ten eerste, je vraagt, “Als iemand als Nietzsche of Gertrude Stein sterft – genieën die waarschijnlijk verlicht waren geworden als ze een meester hadden ontmoet – wat voor soort bewustzijn nemen zij mee naar het volgende leven?”

Het eerste wat je moet begrijpen is dat bewustzijn niets heeft te maken met genialiteit. Iedereen kan een Gautama Boeddha zijn. Niet iedereen kan een Michelangelo zijn, niet iedereen kan een Friedrich Nietzsche zijn.

Maar iedereen kan een Zarathustra zijn want de spirituele realisatie is ieders geboorterecht. Het is niet een talent zoals schilderen of musiceren, of poëzie, of dans; het is ook geen genialiteit. Een genie heeft enorm veel intelligentie, maar het is nog steeds van de mind.

Verlichting is niet van de mind, het is geen intellect; het is intelligentie van een totaal andere orde. Dus het eerste wat je moet onthouden is dat het niet alleen mensen zoals Friedrich Nietzsche zijn die de reis naar hun eigen zelf gemist hebben; ze waren grote intellectuelen, ongeëvenaarde geniën – maar dat alles behoort tot de mind. En om een Gautama Boeddha te zijn of een Lao Tzu, of een Zarathustra is aan de mind voorbij gaan, in een staat van mind-loosheid zijn. Het maakt niet uit of je een grote mind of een kleine mind had, een doorsnee mind of een geniale mind; het punt is dat je uit de mind bent. Op het moment dat je uit de mind bent, ben je in jezelf. Dus het vreemde is, dat iemand des te verder van zichzelf vandaan gaat hoe meer hij een intellectueel is. Zijn intellect brengt hem naar verafgelegen sterren. Hij is een genie, hij kan dan grote poëzie creëren, hij mag dan grote beeldhouwwerken creëren. Maar zover het jou betreft, jij hoeft niet gecreëerd te worden, jij bent er reeds.

Het genie creëert, de mediterende ontdekt.

Dus maak geen categorie van Nietzsche en Stein en Schweitzer los van anderen. In de wereld van de mind zijn ze veel rijker dan jij, maar in de wereld van geen mind, zijn ze net zo arm als jij. En dat is waar het op aankomt.

Ten tweede, je vraagt, “Wat voor soort bewustzijn nemen zij mee in het volgende leven?” Ze hebben geen enkel bewustzijn om mee naar een ander leven te nemen. Ze hebben een zekere genialiteit, een bepaald talent, een zekere intelligentie; ze zullen die intelligentie meenemen naar een ander leven, maar ze hebben geen bewustzijn.

Bewustzijn is iets totaal anders. Het heeft niets met creativiteit te maken, het heeft niets te maken met inventiviteit, het heeft niets te maken met wetenschap of kunst; het heeft iets te maken met enorme stilte, vrede, gecentreerd zijn – zij hebben het niet. Dus de vraag van een bepaald bewustzijn meenemen naar een ander leven is niet aan de orde; om te beginnen hebben ze het niet. Wat ze hebben zullen ze naar het volgende leven meenemen. Ze zullen grotere genieën worden, ze zullen betere zangers worden, ze zullen op hun gebied meer getalenteerd worden, maar het heeft niets te maken met meditatie of bewustzijn. Ze zullen net zo onbewust blijven als jij bent, als iedereen is. Het is alsof jullie allen hier in slaap vallen; jullie zullen dromen. De ene zal een erg mooie droom hebben, erg aardig, erg spannend, en de ander kan een nachtmerrie hebben. Maar het zijn allebei dromen. En als ze wakker worden zullen ze weten dat de mooie droom en de nachtmerrie niet verschillend zijn – het zijn allebei dromen. Het zijn niet bestaande mind projecties.

Als een gewoon mens mediteert komt hij tot dezelfde ruimte van gelukzaligheid als Nietzsche of Albert Einstein of Bertrand Russell. Die staat van gelukzaligheid zal niet verschillend zijn, zal niet rijker zijn voor Bertrand Russell omdat hij een groot intellectueel is. Deze waarden tellen niet buiten de mind; buiten de mind zijn ze irrelevant.

Dit is groot en goed nieuws want het houdt in dat een houthakker of een visser een Gautama Boeddha kunnen worden. Een onontwikkelde Jezus, een onontwikkelde Kabir, die geen enkele indicatie van genialiteit tonen, kunnen gewoon verlicht worden, want verlichting is geen talent, het is het ontdekken van jouw wezen. En het wezen is van iedereen absoluut gelijk. Dat is de enige plek waar communisme bestaat – niet in de Sovjet Unie, niet in China.

De enige plek waar communisme bestaat is wanneer iemand een Gautama Boeddha, een Zarathustra, een Lao Tzu wordt. Plotseling verdwijnen alle verschillen, talenten van de mind. Er is zuiver ruimte waar je geen enkel onderscheid van hoger of lager kunt maken.

En je vraagt, “Wat was het dat hen in hun vorige leven toestond zo’n geweldig potentieel te ervaren?” Je groeit elk ogenblik in wat je ook doet. Een krijger zal een zekere kwaliteit van vechtkunst bereiken, een scherpte van het zwaard, en hij zal die kwaliteit meenemen in een volgend leven. Een wiskundige zal zijn wiskundige intelligentie tot groter hoogte brengen in een ander leven. Daarom zijn mensen zo verschillend, zo ongelijk, want in hun vorige levens heeft iedereen andere dingen gedaan,

verscheidene ervaringen verzameld, de mind op een bepaalde manier gevormd. Niets gaat verloren, wat je ook doet zal bij jou blijven als jouw schaduw. Het zal je volgen, en het zal steeds groter worden.

Als Nietzsche een grote filosoof is, moet hij in zijn vorige levens gefilosofeerd hebben – misschien vele, vele levens – want een zodanig genie heeft een zeer lang filosofisch verleden nodig.

Maar hetzelfde is waar voor iedereen. Iedereen heeft een bepaald talent, ontwikkeld of onderontwikkeld; het hangt af van jouw beslissing, van jouw inzet. Als je het eenmaal voorgenomen hebt, dan heb je de verantwoordelijkheid geaccepteerd om in een bepaalde richting te groeien.

Zelfs hele rassen hebben zich in verscheidene richtingen ontwikkeld, niet slechts individuen.

Bijvoorbeeld, De Sikhs in India zijn niet verschillend van Hindoes. Ze bestaan slechts vijfhonderd jaar, ze volgden een verlicht man, Nanak. Ze werden een andere sekte – maar ze zijn Hindoes. En gedurende deze vijfhonderd gebeurde er iets vreemds wat nergens anders in de wereld is voorgekomen. Je kunt niet in een Joodse familie iemand vinden die Christen is; je kunt in een Mohammedaanse familie niet iemand vinden die Hindoe is. Maar gedurende vijfhonderd jaar is het een gewoonte geweest dat in Punjab, waar de Sikhs domineren, de oudste zoon van de familie een Sikh zou worden. Hij blijft gewoon in de familie. Zijn hele familie is Hindoe – zijn vader is Hindoe, zijn vrouw is Hindoe; hij is een Sikh. En het vreemdste is dat door gewoon Sikhs te zijn, heeft dat het hele karakter van deze Hindoes veranderd. Hindoes zijn lafaards geweest in de naam van geweldloosheid; ze koken van agressie van binnen maar geweldloosheid is het ideaal. Sikhs geloven niet in geweldloosheid, noch geloven ze in geweld – ze geloven in spontaniteit.

Een bepaalde situatie kan geweld nodig hebben en een bepaalde situatie kan geweldloosheid nodig hebben; je kunt er geen levensbeginsel van maken. Je moet open blijven, beschikbaar, en antwoorden in het moment. En er is geen verschil van bloed – de verschillen zijn zodanig dat je erom kunt lachen – maar ze hebben een totaal nieuw ras gecreëerd.

Elke Hindoe kan een Sikh worden, elke Mohammedaan kan een Sikh worden, Want de verandering is erg eenvoudig. Je moet lang haar hebben, je kunt je baard of snor niet afscheren; je moet een tulband dragen, en je moet een kam in je tulband dragen; je moet een stalen ring, armband dragen, gewoon om te tonen dat je een Sikh bent, en je moet een zwaard dragen. Je moet altijd ondergoed dragen.

Hoe deze dingen mensen hebben veranderd is een wonder, want de Sikh is totaal verschillend van Hindoes in zijn gedrag, Hij is een krijger; hij is geen lafaard. Hij is oprechter, eenvoudiger, meer van het hart.

Het gebeurde... Ik ging naar Manali, het bergachtig gedeelte, en het had geregend, en de chauffeur van mijn limousine was een Sikh. Hij begon bang te worden. De weg was erg smal, de limousine was erg groot. De weg was glibberig; er waren plassen op de weg. Op een gegeven moment zag het er erg gevaarlijk uit. Er stroomde een grote rivier, duizend voet naar beneden -- en slechts een smalle weg. Hij stopte de auto, ging eruit en zat daar. En hij zei, "Ik kan niet verder gaan, het is gewoon de dood ingaan."

Ik zei, "Maak je geen zorgen, jij gaat hier zitten; ik zal wel rijden."

Hij zei, "Dat is zelfs nog gevaarlijker! Ik kan je niet de sleutel geven."

Ik zei, "Dit is erg vreemd, want we hebben de hele nacht gereisd, twaalf uur; nu zijn we halverwege."

Ik probeerde hem uit te leggen, "Zelfs teruggaan neemt twaalf mijl in beslag, twaalf uur opnieuw op dezelfde gevaarlijke weg. Of je teruggaat of doorgaat, komt op hetzelfde neer."

Hij zei, "Het komt niet op hetzelfde neer, want de weg die we gepasseerd zijn hebben we overleefd – ik kan het weer doen. Maar doorgaan lijkt gewoon wel zelfmoord – ik kan het niet."

Precies op dat moment kwam de algemeen inspecteur van Punjab, die zou deelnemen aan het kamp, aangereden in zijn jeep. Toen hij me daar zag staan, en de chauffeur zag zitten, zei hij, "Wat is er aan de hand?"

Ik zei, "Het is goed dat je op het juiste moment gekomen bent; deze chauffeur is niet bereid om verder te rijden."

De algemeen inspecteur van Punjab was ook een Sikh. Hij ging dichtbij de chauffeur staan en zei tegen hem, "Jij bent een Sikh. Ben je dat vergeten? Ga nou gewoon in je wag en." En vreemd genoeg ging hij onmiddellijk in de auto. We reden weg. Ik vroeg hem, "Wat is er gebeurd? Ik heb met je geargumenteed..." Hij zei, "Het is niet een kwestie van argumenteren. Ik ben een Sikh! Ik behoort niet bang te zijn, en ik was het vergeten."

Gewoon een klein idee kan niet alleen het individu veranderen, het kan het hele ras veranderen. We hebben gezien hoe Adolf Hitler in Duitsland een ras van vechters creëerde zoals niemand voorheen ooit had gedaan, gewoon door hen het idee te geven dat, "Jullie zijn de zuiverste Ariërs, jullie zijn geboren om over de hele wereld te regeren." En toen eenmaal het idee in hun mind zat, veroverde hij bijna de wereld. Vijf jaar lang bleef hij overwinnen. Mensen werden zo bang dat een paar landen zich gewoon overgaven zonder te vechten. Wat had het voor zin om met die mensen te gaan vechten? Ze waren supermensen. Deze ideeën worden ook van het ene leven mee naar het andere leven genomen.

In India zijn er de Sudras, de onaanraakbaren. Vijfduizend jaar lang zijn ze veroordeeld, onderdrukt, zoals niemand in de hele wereld. Ik ging vaak naar hun ceremonieën en ze wilden niet dat ik bij hen zat. Ik vertelde hen dan, "Jullie zijn net zo menselijk als ieder ander, en in feite doen jullie dienstbaar werk wat veel meer waarde heeft dan enige eerste minister of welke president van welk land ook. Het land zou vrediger zijn zonder deze presidenten en eerste ministers, maar zonder jullie kan het land niet bestaan. Jullie houden het land schoon, jullie doen het vuilste werk; jullie zouden er gerespecteerd om moeten worden."

Ze luisterden wel naar me, maar ik kon zien dat ze niet bereid waren het idee te accepteren dat ze gelijk waren aan andere menselijke wezens. Gedurende vijfduizend jaar zijn ze niet in opstand gekomen tegen deze onderdrukking, deze vernedering – ze gaan gewoon door het van het ene leven in het andere leven mee te dragen; het wordt steeds meer ingeworteld.

Pankaja, je vraagt, "Was dat het idee van hun eigen weg te gaan zonder een meester?" Nee, ze hadden geen idee van de grote ervaring die er tussen een meester en een discipel plaatsvindt. In feite hebben meesters in het Westen nooit bestaan. Er zijn redders geweest. Ze zijn geen meesters; ze helpen je niet verlicht te worden, ze helpen je om onverlicht te blijven. Geloof gewoon in hen en zij zullen je redden, je moet helemaal niets doen. Het Westen heeft profeten gekend, boodschappers van God, maar het Westen heeft geen meesters gekend. Het heeft mystici gekend, maar de mystici zijn in het Westen stil gebleven omdat ze zagen dat ze niet zouden worden begrepen. Het is de atmosfeer van duizenden jaren in het Oosten dat een paar mensen de moed heeft gegeven om dingen te zeggen die niet gezegd kunnen worden. Het was de lange erfenis die een paar mystici toestond om meesters te worden. Het Westen is een hele dimensie van leven compleet misgelopen. Het Oosten is ook veel dingen misgelopen – het heeft de wetenschappelijke mind gemist, het heeft de technologische vooruitgang gemist. Het is arm gebleven, het is erg makkelijk door iedereen te veroveren geweest, omdat zijn hele ziel gewijd was aan slechts één ding – al het andere was irrelevant: wie het land regeert doet er niet toe, wat telt is of je verlicht bent of niet. Of je rijk of arm bent is niet belangrijk, wat belangrijk is of jij jezelf kent of niet – een eenduidige toewijding. En hierdoor heeft het Oosten een klimaat van zichzelf. Als je het Oosterse klimaat binnenkomt, voel je plotseling een verschil. Het Westen is meer logisch; het Oosten is meer liefdevol. Het Westen is meer van de mind; het Oosten is meer mind-loos, van meditatie.

Nee, Pankaja, ze hebben geen meester gemist; het hele idee bestond gewoon niet voor hen. Zelfs vandaag zijn miljoenen Westerse mensen onbewust van het bestaan van meesters, discipelen, meditaties. Het is enkel de jonge generatie – en daarvan ook een erg klein deel—die de Oosterse dimensies binnengaat, en geschokt ziet dat de echte rijkdom niet van de uitwendige wereld is, de echte rijkdom zit van binnen.

Ginsberg ligt op sterven, "Roep de priester," zegt hij tegen zijn vrouw, "en zeg hem dat ik me wens te bekeren tot het katholieke geloof."

"Maar Max, jij bent al je hele leven een orthodoxe Jood. Waar heb je het over? Wil jij je bekeren?" Ginsberg zegt, "Beter dat er een van hen sterft dan van ons."

Mensen hebben geleefd als Joden, Christenen, als Mohammedanen, maar mensen hebben niet gewoonweg religieus geleefd. In het Oosten hebben ook slechts enkele mensen in zuivere religiositeit geleefd. Maar alleen deze paar mensen hebben het hele Oosten gevuld met een geurigheid die eeuwig schijnt te zijn.

God vroeg Mozes welk beloofde land hij wenste te kiezen. Na verscheidene factoren tegen elkaar af te wegen besluit hij voor California. Maar Mozes had volgens de legende een spraakgebrek en hij begint te antwoorden, "C... C..."

Waarop God zei, "Canaän, dat stuk woestijn? Wel, oké Mo. Als je dat wilt, krijg je dat."

Arme Mozes, vanwege een spraakgebrek kreeg hij Canaän, wat nou Israël is – de oude naam is Canaän. Maar vanaf het allereerste begin zat in de Westerse mind het verlangen naar California. Hij kon om Kashmir gevraagd hebben waar hij tenslotte kwam en stierf; hij kon het land van Gautama Boeddha hebben gevraagd.

Maar het Oosten heeft slechts aantrekkingskracht voor hen die door de psychologen "introvert" worden genoemd; en het Westen heeft aantrekkingskracht voor hen die bekend staan als extrovert. Naar het Oosten gaan betekent naar binnen gaan; naar het Westen gaan betekent aan de buitenkant leven. Duizenden jaren lang zijn echte zoekers naar het Oosten gekomen. Ze hebben een bepaalde magnetische kracht gevoeld; waar zoveel mensen gemediteerd hebben is er een enorme energie pool gecreëerd. In die atmosfeer te zijn, worden dingen eenvoudiger, want de hele atmosfeer is ondersteunend, is voedend. Ik ben de wereld rond geweest, en ik heb gezien hoe het Westen absoluut onbewust is van de Oosterse gratie. Hoe komt het dat het Westen onbewust van zichzelf is? Hij denkt aan de verste ster, maar niet aan zichzelf. Het Oosten is toegewijd gebleven aan een enkel doel – zichzelf te zijn, en zichzelf te kennen.

Tenzij je jezelf kent, en jezelf bent, is je leven een verspilling geworden; het heeft niet gebloeid, het heeft geen bloemen gegeven. Je hebt jouw bestemming niet vervuld.

Oké, Maneesha?

*Ja, Osho.*